

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

3 Δεκεμβρίου 2006
Κυριακή ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. ιη', 35-43)

Κάνει ἴσως ἐντύπωση στὸν ἄνθρωπο, ὅταν ἀκούει τὸ ἐρώτημα ποὺ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς στὸν τυφλὸ τῆς πόλεως Ἰεριχοῦς. «Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;». Μὰ ὁ τυφλὸς τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν Χριστό παρα τὸ φῶς του; Πρὸς τί λοιπὸν ἐτοῦτο τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖο τελικὰ φαντάζει ὡς ἀφελές;

Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ ἐρώτημά Του αὐτὸ ἐπιθυμεῖ νὰ κάνει σαφές στὸ πλῆθος πὼς ὁ τυφλὸς δὲν εἶναι ἓνας συνηθισμένος ἐπαίτης, μὰ πρόκειται «περὶ ἀνθρώπου ἔχοντος πίστη». Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ πίστη τὸν ὀδηγοῦσε μὲ ἀσφάλεια πρὸς τὸν μόνο ποὺ μπορούσε νὰ τοῦ δώσει τὸ φῶς του.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ εἶναι γνωστὰ στὸ Χριστὸ καὶ γίνονται γνωστὰ σήμερα στὸ πλῆθος. Ὁ τυφλὸς «ἐβόησε», λέγει τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ σημαίνει· ἐφώνασε μὲ ὄση δύναμη εἶχε. «Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Δαυὶδ ἐλέησόν με». Ἐκφράζοντας τὴ βαθεῖά του πίστη στὸν Χριστὸ καὶ τὴ βεβαιότητά του πὼς Αὐτὸς θὰ τὸν ἐλεήσει.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ ἐμᾶς· ὁ Χριστὸς γνωρίζει ὅλες μας τὶς ἀνάγκες καὶ ὅλες μας τὶς ἐλλείψεις. Ζητεῖ ὅμως ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὶς ποῦμε, νὰ τὶς κάνουμε αἰτήματα. Ἔτσι, ὅταν ἐμεῖς ἐκθέτουμε τὶς ἀνάγκες μας, τότε διδάσκουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ ἐκτιμοῦν τὴν ἀξία τοῦ ἐλέους τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τοῦτο ἔχει μεγάλη σημασία καὶ βαρύτητα, γιατί ἀλλιῶς εἴμαστε ἀνάξιοι τοῦ ἐλέους καὶ τῆς βοήθειας Του.

Ὁ τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶχε ἀσφαλῶς ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς θεραπείες τοῦ Χριστοῦ· γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ φίλου Του Λαζάρου, ποὺ εἶχε συντελεσθεῖ πρὸ ὀλίγου χρόνου. Καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες εἶχαν ἐκτιμηθεῖ δεόντως ἀπ' αὐτόν. Εἶχε λοιπὸν ὑπολογίσει στὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ Τὸν ἀναζητοῦσε συνεχῶς. Ὅσο δὲ οἱ ἄλλοι τοῦ ἔλεγαν νὰ σωπάσει, ἐκεῖνος περισσότερο Τὸν ἀναζητοῦσε· «Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαυὶδ ἐλέησόν με».

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος παρατηρεῖ πὼς «μὲ τὸ νὰ λέγει ὁ τυφλὸς ἐλέησόν με, ἀποκαλύπτει ὅτι εἶχε κάποια ἐντύπωση σχηματίζει ἐντὸς του περὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι ὅτι ἦταν ἓνας ἀπλὸς καὶ κοινὸς ἄνθρωπος».

Όφείλουμε δὲ νὰ τουίσουμε, παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν ἐμμονὴ τοῦ τυφλοῦ, πῶς καὶ ἡ δικὴ μας παράκληση καὶ τὰ διάφορα αἰτήματά μας πρέπει νὰ εἶναι συνεχῆ. Νὰ ἐπιμένουμε ζητοῦντες καὶ στὸ τέλος θὰ εἰσακουστοῦμε, ὅπως ὁ τυφλὸς, ποὺ τελικὰ δικαιώθηκε καὶ ἔλαβε ὡς ἀμοιβὴ τὴ θεραπεία του.

Τιμήθηκε λοιπὸν δεόντως ὁ τυφλός. Ὁ Χριστὸς τὸν κάλεσε νὰ Τὸν πλησιάσει σωματικά. Αὐτὸν ποὺ μὲ τὴν πίστη του εἶχε ἀγγίξει. Τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου σημειώνει ὅτι «ὁ Χριστὸς διατάσσει νὰ τὸν φέρουν πλησίον Του». Καὶ ἔτσι ὁ τυφλὸς αἰσθάνθηκε τὴν χάρη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐλεήθηκε.

Ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ κατάστασις ἔγινε καὶ ἡ θεραπεία συνετελέσθη, χάρις στὴν πίστη τοῦ τυφλοῦ, ποὺ τελικὰ βραβεύεται. «Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε», τοῦ λέγει ὁ Χριστός. Ἀκολουθῶς ἔχουμε τὴ δοξολογία ὄχι μόνο ἀπὸ τὸν τυφλό ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν λαό. «Καὶ ὅλο τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα, ἐδοξολόγησε καὶ ὕμνησε τὸ Θεό», σημειώνει τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἔτσι στὴν θεραπεία τοῦ τυφλοῦ ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε καὶ ἐτοῦτο τὸ σημαντικό, ποὺ γίνεται γιὰ πρώτη φορά· ὅτι ὁ Χριστός, ἐνῶ σὲ ὅλα τὰ θαύματά Του παραγγέλει «μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός», νὰ μὴν τὸ ποῦν σὲ κανένα, ἐδῶ στὸ σημερινὸ τυφλό, ἐπιτρέπει νὰ ἐκδηλώσει δημοσίως τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς Αὐτόν. Καὶ ἀφήνει τὸ πλῆθος νὰ ἐκφράσει μὲ ζωηρότητα τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν χαρὰ του. Ὅλ' αὐτὰ γίνονται, ἐπειδὴ ἤδη ὁ καιρὸς τῶν ἐπιφυλάξεων ἔχει παρέλθει καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο χρόνον ὁ Χριστὸς θὰ φθάσει στὸ πάθος Του.

Μὰ τελικὰ ὅλοι ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ὀφείλουμε νὰ δοξολογοῦμε τὸ Θεό ὄχι γιὰ τὰ ἐλέη Του πρὸς ἐμᾶς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἐλέη ποὺ παρέχει πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ τυφλὸς ζήτησε τὸ φῶς του, γιὰ νὰ δεῖ ὄχι μόνο τὸν κόσμον γύρω του, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀντικρύσει τὸν Χριστό. Αὐτὸν ποὺ μέσα του γνώριζε καὶ πίστευε καὶ περίμενε νὰ Τὸν συναντήσῃ. Καὶ ἀξιώθηκε νὰ Τὸν πλησιάσῃ, νὰ θεραπευτεῖ καὶ νὰ δεῖ μὲ τὰ δικά του πὰ μάτια τὸ πρόσωπό Του.

Συνεπῶς σήμερα ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε καὶ δὲν ἔχουμε τέτοιο πρόβλημα ὅπως ὁ τυφλός, ἔχουμε πόθο νὰ ἰδοῦμε τὸν Χριστό; Ὅχι φυσικὰ μὲ τὰ σωματικὰ μάτια μόνο· αὐτὸ δὲν φθάνει. Μὰ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας. Αὐτὰ ποὺ γνωρίζουν νὰ βλέπουν καλύτερα καὶ νὰ μᾶς ἀνοίγουν καινούργιους δρόμους μὲ νέες προοπτικές. Αὐτοὺς τοὺς δρόμους κι αὐτὲς τὶς προοπτικές, ποὺ μᾶς χαρίζουν τὴν ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία, γιατί φωτίζονται ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ φωτός, τὸν Χριστό.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]